

βασιλόπουλο

βασιλόπουλο, το, θηλ. **βασιλοπούλα, η**, ουσ. [**βασιλιάς** + κατάλ. **-πουλο** <-**πουλος** <λατιν. **pullus** (= νεοσσός)], το βασιλόπουλο· νεαρός πλούσιος και όμορφος, το πλουσιόπαιδο: «είναι μες τη χαρά του, γιατί η κόρη του γνωρίστηκε μ' ένα παλικαράκι τι να σου πω, βασιλόπουλο!»·

- *αγκυλώθηκε η βασιλοπούλα απ' τ' αβγό*, λέγεται για τους μαλθακούς, τους καλομαθημένους, τους μαμόθρεφτους, τα βουτυρόπαιδα, που παραπονιούνται, γκρινιάζουν με την παραμικρή ενόχληση ή δυσκολία: «τι έπαθε και κλαίει πάλι το παιδί του γιατρού μας; -Αγκυλώθηκε η βασιλοπούλα απ' τ' αβγό, αυτό έπαθε»·

- *περιμένει τη βασιλοπούλα του παραμυθιού*, βλ. λ. [παραμύθι](#)·

- *περιμένει το βασιλόπουλο του παραμυθιού*, βλ. λ. [παραμύθι](#)·

- *τον έχουν σαν βασιλόπουλο*, οι γονείς του νεαρού για τον οποίο γίνεται λόγος τον φροντίζουν πάρα πολύ, δεν του χαλούν χατίρι: «είναι μοναχογιός, γι' αυτό και οι δικοί του τον έχουν σαν βασιλόπουλο»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας